

BIKEPACKEN
MET VAUDE

Dromen van een rendez-vous met Remco en koffie met Wout

IN DE ALPEN!

Bikepacken én gravelen in het hooggebergte. Een ideale combinatie, wisten we. Zeker als VAUDE ons voorziet van het perfecte bikepackmateriaal en een geweldige graveloutfit, én als onze uitvalsbasis een chalet is zoals Le Cotaret in Bourg-Saint-Maurice. Verslag van een schitterend avontuur.

"De bikepack-tassen die jullie zo meteen meekrijgen, liggen pas volgend jaar in de winkel. Jullie krijgen dus de absolute primeur om ze nu al te mogen testen. In vergelijking met het vorige bikepack-gamma heeft VAUDE nog een enorme stap vooruitgezet. Deze tassen zijn nog kwalitatiever, beter, gebruiksvriendelijker. En het bovenbuistasje is helemaal nieuw." We zijn op bezoek bij Hike-A-Way, de Belgische verdeler van VAUDE, en productspecialist Ben maakt ons warm voor wat komt: een sessie *unboxing for pro's*. Een hele doos bikepackmateriaal én kledij wordt deskundig uitgepakt. Broek, truitje, windjack, zadeltas, framebag, stuurtas, tassen voor aan de voorvork, tasje voor op de bovenbuis... Alles in tweevoud. Want ondergetekende en fotograaf Sigfrid gaan bikepacken. In goed gezelschap.

"Reken vanuit Gent op minstens tien uur rijden naar Bourg-Saint-Maurice. Ik stuur je nog een wegbeschrijving om onze chalet makkelijk te vinden." Afzender: Stijn Vanbosseghem, Vlaamse bezieler van Alp&Bike, en eigenaar van vakantiechalet Le Cotaret in Bourg-Saint-Maurice.

9 uur, 47 minuten en 1.013 kilometer later lijkt onze auto een luciferdoosje, wij de kopjes van een lucifer. Minuscuul klein voelen kameraad Jo, fotograaf Sigfrid en ikzelf ons als we het majestueuze decor van Bourg-Saint-Maurice binnenrijden. Bergflanken torenen hoog boven ons uit. Eeuwig besneeuwde Alpentoppen kijken op ons neer. Weggetjes kronkelen omhoog, als aders op een afgetrainde arm. Een skilift lijkt loodrecht tegen de bergwand op te kruipen. Boven de boomgrens cirkelt een vogel. Een adelaar? We verliezen hem uit het oog terwijl we het stadscentrum verlaten en de flank richting chalet Le Cotaret aanvallen.

"Hier kunnen jullie de fietsen omhoog hangen. Het railsysteem kan acht fietsen aan." Stijn heet ons welkom in Le Cotaret. Meteen is duidelijk dat deze chalet helemaal (in) gericht is op fietsers (in de zomer) en skiërs (in de winter). Vanuit het fiets-/skikot kom je rechtstreeks in een kleedkamer. Houten banken, kapstokken, schoenenrek, een wasmachine en een droogkast: de ideale ruimte om je om te kleden voor én na je fietsrit (of skitocht). Stijn showt ons de rest van de hypermoderne chalet. De enorme ramen zorgen voor een fenomenaal uitzicht op de bergtoppen, een uitzicht dat nog beter wordt als je op het terras gaat staan. Het glas wijn smaakt na de lange rit, zeker in combinatie met de lokale Beaufort-kaas die Ester, Stijns vrouw, op tafel zet. "Die kaas wordt enkel hier, in de Savoie, geproduceerd, in slechts drie valleien: de Beaufortain, de Tarentaise en de Maurienne. De kaas mag enkel gemaakt worden van melk van koeien uit de genoemde gebieden. Die koeien zijn van de rassen Tarine of Abondance, en mogen maar een

maximum aantal liters melk per jaar produceren. Ook de voeding van de dieren moet uit de streek komen; eventuele bijvoeding is strikt gereguleerd en gecontroleerd."

Strenge jongens, die kaasboeren! Daarna geeft Stijn wat meer uitleg over Le Cotaret. "De chalet is opgedeeld in twee delen. Jullie logeren in het gedeelte voor zes personen, hiernaast is ook nog een deel voor acht personen – nu logeert daar een groep Poolse fietsers. Maar de chalet is ook te huur in zijn geheel, voor 14 personen. Dan wordt deze woonkamer de eetplaats, en is het andere gedeelte één grote living. Het enige wat we dan moeten doen is de tafel en de zetels verhuizen."

Morgen fietsdag, en dus is het tijd om onze fietsen bikepack-klaar te maken: de VAUDE-tassen aan de fietsen hangen én die tassen ook vullen met het juiste gerief. Dag 1 heeft namelijk *le Refuge de la Coire* als eindbestemming. Op net geen 2.000 meter hoogte en dus slapen we morgen niet hier onder het dons, maar in onze VAUDE-slaapzak, die ideaal is voor bikepackers. Licht, compact en toch warm genoeg om het niet koud te hebben in het hooggebergte.

Terwijl we onze VAUDE-tassen vullen, moet ik denken aan de tips die Ben ons meegaf. "Neem zo weinig mogelijk mee, maar toch genoeg. En zorg dat je in je zadeltas de zwaarste dingen zeker niet bovenaan steekt. Dat komt het evenwicht niet ten goede, en dan gaat je tas nogal zwiepen." En dus gaan eerst de slaapzak en schoenen de zadeltas in. Evenwicht boven alles! Ook goed om weten: de VAUDE-tassen laten zich zeer makkelijk monteren. En dat wil wat zeggen van iemand die al last heeft met Ikea-kastjes.

Plots waait de kruidige geur van skivakanties ons vanuit het openstaande venster tegemoet. Een paar minuten later zet Stijns vrouw Ester een dampende schotel op tafel. Tartiflette, een ovenschotel met aardappelen, reblochonkaas, spekjes en uien. Een streekgerecht uit de Alpen en al jaren het hartige après-skigerecht bij uitstek, maar dus ook erg lekker hartje zomer. "Wie Le Cotaret huurt, kan dat ook in halfpension. Dan zorg ik voor ontbijt en avondeten, zoals nu."

Stijn vult aan: "En wie dat wil, kan mij ook inhuren als fietsgids, als Alp&Bike dus. Dan stippel ik routes uit naar de wensen en noden van de groep en rij desgewenst ook zelf mee. Met de fiets – zoals ik met jullie zal doen, of met de volgwagen."

Een van de redenen waarom Stijn en Ester zich in Bourg-Saint-Maurice hebben gevestigd, is dezelfde als waarom wij hier komen gravelen. "Hier kunnen wielertoeristen hun hart ophalen. Bourg-Saint-Maurice is een ideale uitvalsbasis te midden van de Alpen, aan de voet van heerlijke cols." Stijn wijst vanop het terras naar zowat alle windrichtingen, terwijl hij de cols opsomt. Ronkende namen als Cormet de Roselend, Col de l'Iséran, Col du Petit Saint-Bernard, La Plagne, Col de la Madeleine... Ook Tignes, al jaren de vaste stageplek van Visma-Lease a Bike en sinds kort ook die van Soudal-Quick-Step, is vlakbij. Gisteren nog ben ik drie man van Visma tegengekomen. En vorige week de volledige ploeg van Jayco-AlUla."

Die nacht dromen we van een rendez-vous met Remco en een koffie met Wout.

Het is 9u43. De zon staat al hoog aan de hemel, het zweet parelt op ons voorhoofd en op onze Garmin staat te lezen dat het 28 graden warm is en het stijgingspercentage 9% bedraagt. Gelukkig hadden we al koffie en croissants, want deze Cormet de Roselend, 19 kilometer aan 6%, zou

Anderhalve kilometer later staan we met open mond te kijken naar het geweldige uitzicht. Links van ons: bergtoppen. Recht voor ons: een azuurblauw stuwmeer, en daarvoor: een Britse telefooncel.

moeilijk te verteren zijn geweest op onze nuchtere maag. Voorlopig geen gravel, maar macadam kan ook mooi zijn.

Heerlijke haarspeldbochten. Twee kilometer van de ene bocht naar de andere. Federico Bahamontes, onze patroonheilige, zou dit heerlijk gevonden hebben.

Halfweg de Roselend. Een flauwe bocht. Ik herken het muurtje, ik herken de rots. Ik stop, google Roselend en Bruyneel, en daar is het filmpje al. Het is 6 juli 1996, de zevende rit in de Tour. Op korrelige beelden zie je een renner een bocht missen. Niet zomaar een bocht, maar deze bocht. De motard met cameraman stopt. Hij zoomt in op de gapende diepte. Ik zie een renner omhoog kruipen. Johan Bruyneel dus. Toen Wim van Est in 1951 tijdens de afdaling van de Aubisque de dieperik indook, overleefde zijn horloge als bij wonder. Hij werd wereldberoemd met de quote: 'Mijn hart stond stil, maar mijn Pontiac liep nog.' Geen horloge aan de pols van Bruyneel, wel een koerspetje van Rabobank op zijn hoofd dat, ondanks de metersdiepe val, nog steeds piekfijn op zijn kruin staat terwijl men hem uit het ravijn helpt te klauteren. De helmplicht kwam er pas in 2003, goede beschermengelen waren er gelukkig al vroeger.

Na klimmen komt dalen, en dat doen we in stilte, met het ruisen van de wind als perfecte soundtrack. Twee kilometer verder slaat Stijn linksaf een grindweg in. Eindelijk! Gravel! Anderhalve kilometer later staan we met open mond te kijken naar het geweldige uitzicht. Links van ons: bergtoppen. Recht voor ons: een azuurblauw stuwmeer, en daarvoor: een Britse telefooncel. Jawel, zo'n typisch rood *kotteke*, zomaar weggelopen uit het Londense straatbeeld van de jaren 70. Gids Stijn: "De uitbater van het restaurant wat

verderop heeft dit hier geplaatst in de hoop dat het volk naar zijn etablissement zou trekken…" Missie geslaagd. Dit is wellicht een van de meest *Instagrammable* locaties in dit deel van de Alpen. Een goeie plek om ons VAUDE-tenue te showen!

Whatsapp-bericht van Ester. 'Zie eens wie ik vandaag ben tegengekomen in Tignes!' We kijken naar een selfie van Ester vanuit de wagen met Victor Campenaerts, Wout van Aert en Sepp Kuss. Miljaar!

We dalen richting het Lac de Roselend. Verkozen tot meest esthetische *barrage* in de Savoie. Om dit stuwmeer te creëren sneuvelde het bergdorpje Roselend. Onder water gezet op 6 mei 1960. Het leeft nu verder op de bodem van het meer. Restaurant La Pierra Menta, halfweg op de Col du Pré. Heerlijk eerlijk eten en achteraf een koffie met prachtig zicht op de Mont Blanc: *priceless*!

Stijn: "Cormet is een lokaal dialectwoord voor col, en komt van het Latijnse *culmen*, wat 'top' betekent. Er bestaan maar twee Cormets op de wereld. De Cormet de Roselend, en de veel minder bekende Cormet d'Arêches, waar we nu aan gaan beginnen."

Dat de Cormet d'Arêches veel minder bekend is, is vooral omdat hij nog nooit in het Tourparcours werd opgenomen. En dat is dan weer omdat de laatste kilometers niet geasfalteerd zijn. We gravelen ons een weg naar boven, via het ruwe grind – offroad in de Alpen wil vooral zeggen: relatief grote keien en stukken rots – en hallucinant mooie vergezichten.

De top van de Cormet d'Arêches. 2.107 meter boven zeeniveau kijken vier mannen om zich heen. Iedereen zwijgt. Er worden mentale kiekjes gemaakt die een blijvend plaatsje zullen krijgen in het album van ons geheugen. Een fris windje verkoelt onze verhitte lijven, maar wordt algauw té fris. Waar zit dat lekker warme VAUDE-windvestje als je het nodig hebt? Pas nu denk ik aan de tip die productspecialist Ben ons in Haacht meegaf. *'Alles wat je denkt snel nodig te kunnen hebben, steek je het best ergens bovenaan. Zoals een windvestje of, als er regen voorspeld wordt, een regenjack.'* Dat laatste hebben we gelukkig niet nodig, maar het Kuro Air Windjack komt nu als geroepen!

Kaas. Worst. Een lokaal gebrouwen biertje. Meer moet dat niet zijn na 60,2 km en – hou u vast – 2.561

hoogtemeters. Meer dan *a hard day at the office*! We zitten een halve kilometer voorbij de top van de Cormet d'Arêches op het terras van onze slaapplaats. Geen luxueus viersterrenhotel, wel le Refuge de la Coire, een trekkershut. Geen luxe, wel charme. Geen ruime kamers voor één of twee personen met regendouche, wel een slaapzaal voor acht en één douche op de gang (net naast het enige toilet). Geen menukaart, wel één menu – "We hebben geen vegetarische optie, noch een glutenvrij diner!" Kortom: eten wat de pot schaft, en dat is vanavond: linzen met worst. Ook geen gezellige bar met open haard waar je tot in de late uurtjes kan blijven kletsen. Neen, een half uur na het eten gaat iedereen braaf zijn tanden poetsen om daarna de slaapzak op te zoeken. Het is amper halftien als de nacht de bergpas overvalt. Lichten uit, oogjes dicht, snaveltjes toe.

Half uur later. Gesnurk alom. Tip: oordoppen bij de hand. Altijd!

Zes uur later. Opkomende zon, eeuwige sneeuw, een tas dampende koffie. Daarna de afdaling van de Cormet d'Arêches. Eerst over ruw, onverhard terrein, daarna over goedlopend asfalt. Constante: de natuurpracht die ons van alle kanten probeert te intimideren. Met succes. Beste ochtend in jaren!

16,2% staat er op mijn Garmin-schermpje. En dat 125 meter lang. We zijn aan Le Quermoz bezig, een klim richting 2.296 meter, oftewel het hoogste punt op grondgebied Hautecour. Twaalf kilometer aan 10%, had Stijn ons gewaarschuwd, waarvan zes kilometer gravel, inclusief een 'mini-Lacets de Montvernier'. Dolletjes. Dankzij de ongenadig hard brandende zon weten we nu ook hoe een kip aan het spit zich moeten voelen. Na bijna drie uur (!) klimmen bereiken we de top. Het zweet gutst van ons af als was het een waterval – gelukkig is ons VAUDE-graveltenue gemaakt van extra snel drogende stof, en het fenomenale 360°-panorama doet ons *die Leiden der jungen Stijn, Jo, Sigfrid und Jonas* snel *vergessen.*

Zou Imagine Dragons deze plek in gedachten hebben gehad toen ze *On top of the world* schreven?

Whatsappberichtje van Ester. Opnieuw een foto, opnieuw een selfie. Dit keer niet het geel-zwart van Visma-Lease a bike, wel het blauw-wit van Soudal-Quick-Step. Naast Ester staat een breed grijnzende Remco Evenepoel. Zeg dat het niet waar is!

Afdalen. Rust voor de benen, niet voor het hoofd, want het blijft opletten geblazen. Scherpe stenen, putten, een te diep uitgesleten spoor... Een seconde de aandacht laten verslappen en je ligt zomaar in het decor. Maar we bereiken zonder kleerscheuren de vallei, waar de hitte ons als een wollen deken op het reeds oververhitte lijf valt. De wind voelt alsof iemand ons met een haardroger in het gezicht blaast. Gelukkig is er verkoeling nabij in de vorm van een frisse pint en, nog beter, een meer, aangelegd vlakbij de rivier l'Isère. Mensen kijken verbaasd toe hoe vier mannen in lycra het water instormen als zit de duivel hen op de hielen.

De steile maar gelukkig korte klim naar de chalet. Denken dat het erop zit. Stijn horen zeggen: "Ik heb nog een extraatje dat jullie gezien móéten hebben. We zetten de fietsen op de wagen en rijden ernaartoe. Daarna is het nog maar vijf kilometer..."

"... klimmen", wil Stijn er nog aan toevoegen, maar hij ziet mijn gezicht en hij slikt het einde van zijn zin snel in.

“Jammer dat jullie hier geen uurtje eerder waren. Wout van Aert en Simon Yates zijn langsgeweest. Voor een koffie en een taartje. Ja, voor hen heb ik natuurlijk wel even opengedaan…” Onze vloek echoot tegen de bergflank.

Een parking in skistation Sainte-Foy-Tarentaise. De fietsen worden van het rek gehaald. Opnieuw grind, opnieuw gravel. Mijn lijf zegt dat het de kilometers te veel zijn, maar... hoe groter het lijden, hoe groter de beloning. Ook vandaag. Een idyllisch meertje, kleurige bloemen, vlinders, grasgroene Alpenweides, bergtoppen rondom, een klaterend bergriviertje en een paar huizen, het ene al wat meer verlaten dan het ander. Ik ben blij met het VAUDE-tasje op mijn bovenbuis, zodat ik mijn gsm meteen kan bovenhalen om foto’s te schieten van dit prachtige decor. Dit is Le Monal, een petieterig en quasi onbereikbaar gehucht in een beschermd natuurgebied. Vaste bewoners heeft dit paradijs niet meer, maar er staan wel nog een paar oude herderswoningen die nu als buitenverblijf of vakantiewoning dienstdoen. Ik vraag me vooral af hoe lang je ’s morgens onderweg bent om croissants te gaan halen bij de dichtstbijzijnde bakker.

Terug aan de wagens. Onze aandacht wordt getrokken door een houten chalet met een terras en een uithangbord. ‘1580m’ staat er te lezen. Het blijkt de naam te zijn van een etablissement dat én restaurant én café én koffiebar én een van de favoriete koffiestops van ex-Visma-renner Robert Gesink blijkt te zijn. Helaas gesloten vandaag. Toch komt de eigenaar naar buiten om een praatje te slaan. “Jammer dat jullie hier geen uurtje eerder waren. Wout van Aert en Simon Yates zijn langsgeweest. Voor een koffie en een taartje. Ja, voor hen heb ik natuurlijk wel even opengedaan...” Onze vloek echoot tegen de bergflank.

Terug in Le Cotaret. Terug op het terras. Rust, wijn, een streekgerecht. En straks: een warme douche, een goed bed en geen gesnurk van vreemden rondom mij. Fantastisch einde van een geweldige trip!

(Eenmaal terug thuis merk ik op Strava dat we Remco en zijn wolven, een paar Visma’s, en nog een handvol andere Tourprofs een paar keer op een haar hebben gemist. Balen.)

Zelf zin gekregen in een fiets- of skivakantie in Bourg-Saint-Maurice? Snel naar **www.chaletlecotaret.com**

Interesse in een georganiseerde fietsvakantie op maat met gids Stijn? Sprintje naar **www.alpandbike.com**

Ons materiaal

De VAUDE-bikepackingtassen zijn allemaal hoogfrequent gelast, waterdicht en voorzien van geavanceerde sluitsystemen en reflecterende elementen. Ze zijn ontworpen voor tochten met veel offroad-terrein en minimale bagage. Het hoofdmateriaal bestaat voornamelijk uit gerecycleerd polyamide.

1 — Trailsaddle
Wat zadeltassen van VAUDE zo geschikt maakt om te bikepacken, is het feit dat je niet telkens het hele systeem van je fiets moet nemen. Neen, de waterdichte bagagetas (verkrijgbaar in verschillende volumes) is volledig uitneembaar, zodat de stevige houder op de zadelpen gemonteerd kan blijven terwijl je de bagagetas overal mee naartoe kan nemen. Ook handig bij de zadeltas: een ventiel waarmee je de lucht uit de tas kan persen om alles nog compacter te krijgen.

2 — Trailfront Compact
Dit is de stuurtas met 5 liter inhoud die makkelijk te monteren is op het stuur vooraan. Wie voor de iets grotere *Trailfront Cage* gaat, kiest voor 10 liter inhoud én voor een uitneembare tas, wat uiterst handig is bij bikepacking!

3 — Fork Cage
Deze waterdichte vorktassen zijn elk goed voor 4 liter inhoud, en makkelijk te monteren via een inkliksysteem. Let op: deze vorktassen zijn enkel te gebruiken als je frame de nodige bevestingsoogjes op de vork heeft.

4 — Trail Top Tube
Dit waterdichte bovenbuistasje is onze absolute favoriet, en blijft het hele jaar door – bikepacken of niet – op onze bovenbuis gemonteerd (kan met schroeven, of met bandjes). Elegant, stevig, met perfecte magneetsluiting en dus ideaal om een paar gelletjes en – vooral! – je smartphone in op te bergen!

5 — Trail Frame
Een waterdichte framebag van 5 liter die met klittenband aan je kader bevestigd wordt. Smal genoeg zodat je er geen last van hebt tijdens het fietsen, maar groot genoeg om heel wat materiaal in te krijgen. (Let op: enkel te gebruiken bij grotere fietskaders.)

Onze kledij

VAUDE rustte ons uit met een gravelpakket om U tegen te zeggen. Elk een Kuro Air-windjack (licht én warm), een regenjasje (dat we gelukkig niet nodig hadden), fietsshirts (zowel het lossere Kuro- als het strakkere Furka-shirt) en een Kuro-fietsbroek (met extra comfortabel zeem).

Sigfrid koos twee dagen voor de Kuro-lijn, terwijl Jonas op dag 1 koos voor het Furka-shirt en op dag 2 voor de meer casual look. Zijnde een Loamer-shirt en -short, met daaronder een extra lichte Bike Bib Innerpants, een ideaal tenue als je er niet als een halve wielerprof wil uitzien, maar als een gewone, sportieve jongen.

← **Benieuwd naar de volledige VAUDE-bikepackingcollectie? Scan hier!**

← **De volledige VAUDE-gravelcollectie? Scan hier!**